

Acord armonios

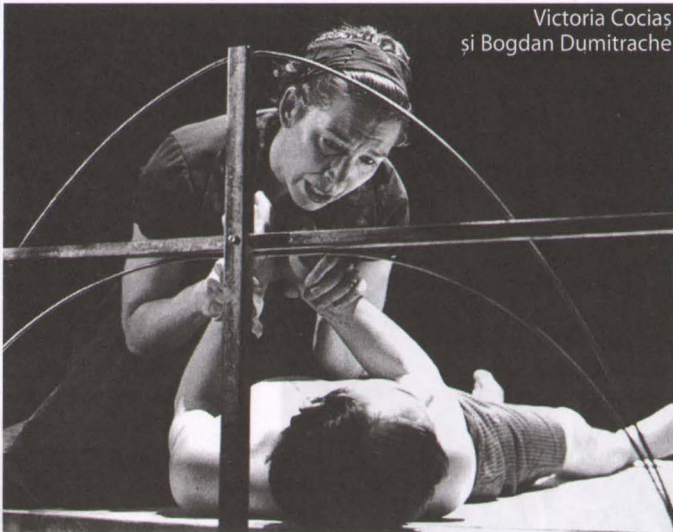
SCRISOARE DE DRAGOSTE CA UN SUPLICIU CHINEZESC de Fernando Arrabal.
 Traducerea: Romulus Vulpesco ● TEATRUL „NOTTARA” ● Data reprezentației:
 12 octombrie 2000 ● Regia: Radu Dinulescu ● Scenografia: Sanda Mitache
 ● Muzica: Cristian Tarnovețchi, Constantin Fleancu, Alexandru Nucă (chitară)
 ● Mișcarea scenică: Florin Fieroiu ● Distribuția: Victoria Cociaș (Mama), Bogdan
 Dumitrache (Fiul), Emilia Dobrin (Ghicitoarea).

Fernando Arrabal este, desigur, un „nume” în teatrul european modern. Problema cu „nu-

mele” este că, oprindu-se în fața lui, mulți dintre noi nu se mai întrebă ce acoperă el, în general sau după momentul inițial al unei opere autentice, dar încheiate. Cu atât mai puțin pare a cutreiera spiritele această întrebare în cazul unui „conformist al anticonformismului”, cum se caracterizează autorul hispano-francez, uitând – ori nepăsându-i, are tot dreptul – că anticonformismul conformist poate fi la fel de plictisitor și de steril ca și contrariul sau contrariile sale, oricare ar fi acestea. Dar poate că nici măcar nu e vina lui. Omul a scris – nu e prea clar ce anume: o piesă ori un șir de scrisori? (savantul program al spectacolului nu explică deloc chestiunea, socotind-o, probabil, de minoră însemnătate) –, a publicat, și-a alinat cât de cât obsesiile și frustrările (faptul că tatăl său a dispărut în timpul Războiului Civil din Spania,

probabil ca urmare a unui denunț din partea mamei autorului, e un incident real din biografia lui Arrabal) prin expunerea lor în ochii tuturor... Nu înseamnă că era cineva obligat să și pună în scenă scrierea (srierile) în cauză. Sau, totuși?... Oricum, Radu Dinulescu, regizor având la activ un număr de spectacole deloc rele atât înainte de 1989 (*Leonce și Lena* la Baia Mare, de exemplu), cât și după această dată și după revenirea dintr-o lungă ședere în străinătate (*Candid*, după Voltaire, la Arad – iar un exemplu), nu a ales cea mai înțeleaptă metodă de a-și face intrarea artistică în capitală. Și dacă măcar i-ar fi pus pe actori să stea frumos pe scaune și să citească, pur și simplu, textul, care nu e cătuși de puțin dramatic, nici scenic, nici teatral... și nici simpatic! Cu ei jucând, însă – și joacă, nu glumă, cu gesturi mari, cu tremolo-uri în glas, cu ochi rostogoliți etc. (face o fericită excepție Emilia Dobrin) –, întâmplarea devine perfect insuportabilă, iar ora petrecută în sala Studio de la „Nottara”, fioros interminabilă. Nu mai pot adăuga decât – și jur că vorbesc cu perdea, ca să nu rușinez pe oarecine – că rareori am întâlnit un mai armonios acord între ceea ce promite titlul de pe afiș și ceea ce oferă spectacolul de pe scenă.

Alice Georgescu

Victoria Cociaș și Bogdan Dumitrache

foto: „Nottara”

Un spectacol vesel

UITE TATA... NU E TATA! de Arnold și Bach. Traducerea și adaptarea: Emanuel Mihail ● TEATRUL EVREIESC DE STAT ● Data reprezentației: 12 octombrie 2000 ● Regia: Ion Lucian ● Scenografia: Mirela Trăistaru ● Ilustrația muzicală: Mihai Bisericanu ● Distribuția: Cornel Vulpe (Klinke), Eugenia Balaure (Emma), Cristina Dogaru (Paula), Boris Petroff/Candid Stoica (Burwig), Geni Brenda (Wally), Nicolae Călugărița (Wimmer), Mihai Ciucă (Gherlach), Dan Tufaru/Candid Stoica (Tiedmayer), George Robu (Meisel), Luana Stoica (Mathilde), Mihai Bisericanu (Heinrich), Bianca Dumitru (Marie).

Veselia vine din eventualitatea vinovăției împărtășite. Cu cât copilul nelegitim are mai mulți tați, fiecare dintre ei se simte mai puțin responsabil, dar și secretul e tot mai greu de ascuns. Mecanismul e simplu: o fată vorbește la telefon cu iubitul și-i spune că nu vrea să fie auzită de mama ei. Din spate, apare mama. Publicul râde.

Apoi, un personaj este luat drept altul: publicul râde. De acum înainte trebuie menținut ritmul surprizelor, echilibrul dintre ceea ce spectatorul așteaptă și inventivitatea autorilor sau a regiei. Ceea ce, în mare, spectacolul izbutește: Cornel Vulpe cheltuiește aceeași cantitate de energie și în exprimarea vicleniei, și în etalarea credulității, alimentând dinamica

întâmplărilor. Dan Tufaru, în altă cheie stilistică, desenează ramolismul șugubăț al personajului; Mihai Bisericanu izolează acrobatic momentele lirice, pentru a elibera fluxul comic; Boris Petroff își scoate eroul din linia secundă pentru a-l impune în dansul comic al protagoniștilor; Nicolae Călugărița împrăstie un zâmbet tâmp peste agitația personajului. Și cam aici se termină ceea ce se poate spune bun despre distribuție. S-ar mai putea spune lucruri rele despre decoruri și costume, toate urâte. Dar nici ele nu izbutesc să oprească „propensiunea evazionistă” spre buna-dispoziție degajată de spectacol.

Magdalena Boiangiu